

Arrest

nr. 340 370 van 30 januari 2026
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, op 26 januari 2026 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorlopige maatregelen te horen bevelen bij de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 12 augustus 2025 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}), zaak gekend onder het algemeen rolnummer RvV X.

Gezien het verzoekschrift dat X op 26 januari 2026 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 20 januari 2026 tot terugleiding naar de grens en vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat, zaak gekend onder het algemeen rolnummer RvV X.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de artikelen 39/82 en 39/85 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II en III van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 januari 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 januari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. VAN OVERBERGHE, die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, komt op 9 juli 2025 België binnen en dient op 14 juli 2025 een verzoek om internationale bescherming in.

Uit een "Eurodac Search result" blijkt dat de vingerafdrukken van verzoeker op 9 juli 2025 werden genomen in Spanje en dat hij een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend.

Op 23 juli 2025 wordt verzoeker gehoord in het kader van de toepassing van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-Verordening) (administratief dossier, stuk 17).

Op 24 juli 2025 richten de Belgische overheden een verzoek tot terugname aan de Spaanse autoriteiten op grond van artikel 18.1.b van de Dublin III-Verordening (administratief dossier, stuk 18).

Op 5 augustus 2025 stemmen de Spaanse overheden in met de terugname van verzoeker op grond van artikel 18.1.b van de Dublin III-Verordening (administratief dossier, stuk 21).

Op 12 augustus 2025 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Dit is de bestreden beslissing.

"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

naam: Z.

voornaam: M.

geboortedatum: (...) 2000

geboorteplaats: Tripoli

nationaliteit: van Palestijnse oorsprong (niet-erkend)

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Spanje (2) toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18(1)b van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

Toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)b van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De heer Z., M., verder de betrokkene, die verklaart staatsburger van Palestina te zijn, bood zich op 14.07.2025 bij onze diensten aan waarbij hij de wens uitte een verzoek voor internationale bescherming in te dienen. Diezelfde dag diende hij een formeel verzoek voor internationale bescherming in. Hij legde hierbij een paspoort voor met nummer 116080, afgegeven op 13.08.2024 te Libië en geldig tot 12.08.2029.

Onderzoek van zijn vingerafdrukken leidde tot een treffer in het kader van Eurodac vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 9 en 14 van Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze treffer toont aan dat betrokkene een verzoek voor internationale bescherming indiende in Spanje op 09.07.2025.

De betrokkene werd in het kader van zijn verzoek voor internationale bescherming gehoord op 23.07.2025. Hij verklaarde ongehuwd te zijn en geen kinderen te hebben. Hij verklaarde twee broers te hebben die in België verblijven als erkende vluchtelingen. Hij verklaarde tevens een neef te hebben die in België verblijft en een lopende procedure heeft. Het gaat om meerderjarige familieleden waarmee hij geen band van afhankelijkheid aanhaalt. Hij verklaarde tevens twee ooms te hebben in Zweden en een Oom in Nederland. Hij verklaarde dat deze ooms de nationaliteit hebben verworven. Hier gaat het tevens om meerderjarige familieleden waarmee hij geen band van afhankelijkheid aanhaalt. Op basis van het voorgaande is een behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene in België op basis van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11 of art. 16 van de Dublin-III-Verordening derhalve niet aan de orde.

De betrokkene verklaarde dat hij sinds zijn geboorte in Libanon woonde. Hij verklaarde dat hij Libanon verliet op 04.02.2025 en via Ethiopië, Brazilië, Panama en Ecuador naar Spanje reisde. Hij verklaarde dat hij reisde met het vliegtuig en gebruik maakte van een vals paspoort. Hij verklaarde dat hij in Spanje werd tegengehouden. Hij verklaarde dat hij vanuit Spanje via Frankrijk naar België reisde.

De betrokkene stelde dat hij besloot om internationale bescherming te vragen in België omdat zijn broers het hem hadden aangeraden. Hij uitte verzet tegen een overdracht aan Spanje omdat hij er niemand kent en er geen familie heeft.

Op 24.07.2025 werd een terugnameverzoek gericht aan de Spaanse instanties, die op 24.07.2025 instemden met ons verzoek met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EUHandvest).

Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling.

Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Spanje een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

De betrokkene uitte verzet tegen een overdracht aan Spanje omdat hij er niemand kent en geen familie heeft. In België heeft betrokkene daarentegen twee broers. Hieromtrent merken we vooreerst op dat Verordening 604/2013 de verantwoordelijkheid legt bij de Lidstaat waar een gezinslid van de verzoeker is toegelaten tot verblijf als persoon die internationale bescherming geniet (artikel 9) of als indiener van een verzoek voor internationale bescherming (artikel 10). De in België verblijvende broer van de betrokkene kan ten overstaan van de betrokkene niet worden beschouwd als "gezinslid", zoals omschreven in artikel 2,g) van Verordening 604/2013 wat tot gevolg heeft dat bovenvermelde artikels in dit geval niet van toepassing zijn.

Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 – de artikels 16(1), 17(1) en 17(2) - merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Artikel 17(2) stelt dat de verantwoordelijke Lidstaat ten allen tijde voordat in eerste aanleg een beslissing werd genomen een andere Lidstaat kan vragen een persoon over te nemen teneinde familierelaties te verenigen op humanitaire gronden.

We benadrukken dat in het geval van de betrokkene Spanje verantwoordelijk werd voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene en dat Spanje België niet vroeg de asielaanvraag van de betrokkene te behandelen met toepassing van artikel 17(2) en dit vanwege de hereniging met een in België verblijvend familielid. Artikel 16(1) bepaalt dat de Lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus

of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die Lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen. We benadrukken hierbij dat betrokkene tijdens zijn gehoor in België verklaarde geen medische problemen te kennen en ook geen melding maakte van medische problemen betreffende zijn in België verblijvende broers. We wensen dan ook te benadrukken dat tot op heden in het kader van de asielprocedure van betrokkene geen medische attesten of andere documenten werden aangebracht omtrent zijn fysieke of mentale gezondheidstoestand. We benadrukken dan ook dat op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier niet kan worden besloten dat er vanwege een bepaalde reden daadwerkelijk een relatie van afhankelijkheid tussen hem en zijn in België verblijvende broers zou bestaan. Verder zijn we ook niet in bezit van een schriftelijke verklaring van de broer van betrokkene ter zake en merken we op dat artikel 11(2) van Verordening 1560/2003 stipuleert dat de in artikel 15(2) van Verordening 343/2003 beoogde situaties van afhankelijkheid zo veel mogelijk worden beoordeeld op grond van objectieve elementen zoals bijvoorbeeld medische attesten. Dergelijke elementen worden in dit geval niet voorgelegd. Het kan uiteraard aangenomen worden dat een integratie bevorderd kan worden door de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen, toch weegt dit element niet zwaar genoeg om een afdoende afhankelijkheidsband aan te nemen.

De Spaanse instanties stemden op 24.07.2025 in met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013 : "De verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". Hieromtrent verwijzen we ook naar artikel 18(2), §1 van Verordening 604/2013 : "In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af". Dit betekent dat de betrokkene in Spanje een verzoek voor internationale bescherming indiende en dat dit verzoek nog hangende is. De Spaanse instanties zullen na overdracht het onderzoek van zijn verzoek kunnen hervatten. Ze zullen dit verzoek tot internationale bescherming afronden en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Spanje in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Spanje ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Spanje het beginsel van nonrefoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. De Spaanse autoriteiten onderwerpen verzoeken voor internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kennen de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Spaanse instanties de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren.

We wensen te verwijzen naar een recente bron betreffende de situatie van verzoekers voor internationale bescherming in Spanje, namelijk het geactualiseerde rapport van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Teresa De Gasperis, , "Asylum Information Database - Country Report - Spain", <http://www.asylumineurope.org/reports/country/spain>, laatste update op 12.05.2025, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Dit rapport spendeert aandacht aan de situatie van personen, die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Spanje worden overgedragen. Er wordt gesteld dat Spanje geen garanties geeft aan de andere lidstaten, maar de bevoegde instantie – het OAR ("Oficina de Asilo y Refugio")- voorafgaand aan een overdracht wel overlegt met de diensten van het Ministerie van Werk en Sociale Zekerheid, dat bevoegd is voor de opvang van verzoekers voor internationale bescherming ("The Dublin Unit does not provide guarantees to other Member States prior to incoming transfers, although upon arrival of an asylum seeker through a Dublin transfer, the OAR coordinates with the Ministry of Employment and Social Security, responsible for reception", pagina 67). Het rapport meldt dat de Spaanse overheid werd veroordeeld omdat asielzoekers, die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Spanje worden overgedragen, opvang geweigerd werden. Als gevolg hiervan heeft het ministerie van Werk, Migratie en Sociale Zekerheid een richtlijn uitgevaardigd om verzoekers van internationale bescherming niet uit te sluiten van opvang indien ze Spanje hebben verlaten om verder te reizen naar een ander land ("the Ministry of Labour, Migration and Social Security issued an instruction establishing that asylum seekers shall not be excluded from the reception system if they left voluntarily Spain to reach another EU country. , pagina 69) Verder word gemeld dat aan Spanje overgedragen personen belemmeringen kunnen ondervinden wat betreft de toegang tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming maar dat het OAR prioriteit geeft aan de registratie van deze personen (pagina

67, "Dublin returnees ... may also face obstacles in re-accessing the asylum procedure. The OAR prioritises their registration appointment for the purpose of lodging an asylum application").

Het Aida-rapport vermeldt elke verzoeker in Spanje recht heeft op materiële opvang en toegewezen wordt aan een opvangcentrum van zodra zijn verzoek is ingediend. In de praktijk blijken er echter wel enkele tekortkomingen in het Spaanse opvangsysteem te bestaan waardoor de toegang tot opvang wordt bemoeilijkt. De materiële opvangcondities in Spanje dezelfde zijn voor ieder type asielzoeker ongeacht het type procedure waarin zij zitten:

zij hebben recht op accommodatie, sociale ondersteuning en financiële hulp voor een periode van maximaal 18 maanden (24 maanden in het geval van kwetsbare groepen). Er wordt ook in 2023 nog steeds melding gemaakt van vertragingen in de toegang tot de Spaanse opvangvoorzieningen en de Spaanse instanties werden reeds door verschillende NGO's aangemaand om meer opvangplaatsen te voorzien om te vermijden dat verzoekers die hun verzoek hebben ingediend toch op straat terecht komen (AIDA-rapport p.106). Sinds 2018 blijkt dat verzoekers die in Spanje binnenkwamen in het kader van een Dublinprocedure soms moeilijkheden ondervonden om toegang te krijgen tot het Spaanse opvangsysteem. In januari 2019 werden door het Directoraat-Generaal in Spanje instructies uitgevaardigd dat ook voor personen die terugkeerden in het kader van een Dublin-procedure het recht op opvang gegarandeerd moest zijn. (AIDA-rapport p. 109, "the DGIAH issued instructions in January 2019 to ensure that asylum seekers returned under the Dublin Regulation are guaranteed access to reception.").

Hoewel de toevloed aan verzoekers in 2018 en 2019 de moeilijkheden in het Spaanse opvangsysteem, zoals de moeilijke toegang tot de Spaanse opvangvoorzieningen, hebben versterkt zijn de eigenlijke omstandigheden in de opvangcentra zelf er niet op achteruit gegaan. (AIDA rapport p. 119) We zijn dan ook van mening dat, hoewel het Spaanse opvangsysteem voor enkele stevige uitdagingen staat er geen sprake is van dermate structurele of systematische tekortkomingen van de Spaanse onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers van internationale bescherming waardoor we niet langer zouden kunnen uitgaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. We erkennen dat het rapport zich kritisch uitlaat over bepaalde aspecten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang van verzoekers. Toch zijn we van oordeel dat dit rapport niet leidt tot het besluit dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers van internationale bescherming in Spanje dermate structurele

tekortkomingen vertonen dat verzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Spanje worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het enkele feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en opvang en behandeling van verzoekers in Spanje is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen.

Het AIDA-rapport stelt dat de toegang van verzoekers om internationale bescherming tot de gezondheidszorg in Spanje wettelijk wordt gegarandeerd en verzoekers op adequate wijze en onder dezelfde voorwaarden als staatsburgers toegang hebben tot gezondheidszorg, gespecialiseerde behandelingen inbegrepen ("Spanish law foresees full access to the public health care system for all asylum seekers. Through this legal provision, they are entitled to the same level of health care as nationals and third-country nationals legally residing in Spain, including access to more specialised treatment for persons who have suffered torture, severe physical or psychological abuses or traumatising circumstances"; p. 127). Uit dit rapport blijkt niet dat asielzoekers niet de nodige medische

zorgen zouden ontvangen in Spanje.

Tijdens zijn gehoor verklaarde betrokkene een goede gezondheid te hebben.

We wensen op te merken op dat de betrokkene in het kader van zijn verzoek voor internationale bescherming geen attesten of andere objectieve elementen aanbracht, die aanleiding geven te stellen dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht zouden verhinderen of redenen van gezondheid in geval van een overdracht een risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Er werden geen elementen aangevoerd die leiden tot het besluit dat in het geval van de betrokkene sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Spanje niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Spanje niet de nodige zorgen zal verkrijgen.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de

betrokkene aan Spanje een reëel risico impliceert op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de verzoek voor internationale bescherming, die aan de Spaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)b van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten. Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Spaanse instanties (4).”

Verzoeker dient tegen deze beslissing een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in.

Op 6 januari 2026 wordt verzoeker gehoord (administratief dossier in de zaak nr. 357 578, stuk 43).

Op 20 januari 2026 wordt verzoeker overgebracht naar het gesloten centrum (administratief dossier in de zaak nr. 357 578, stuk 47).

Op 20 januari 2026 wordt ten opzichte van verzoeker een beslissing genomen tot terugleiding naar de grens en vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat. Deze beslissing wordt hem dezelfde dag ter kennis gebracht.

Op 26 januari 2026 dient verzoeker een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in tegen deze beslissing. Deze vordering is gekend onder het rolnummer 357 578.

Op 26 januari 2026 dient verzoeker een vordering in tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid in huidige zaak, met name de behandeling van de reeds ingediende vordering tot schorsing die gekend is onder het rolnummer 347 554.

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot voorlopige maatregelen (artikel 39/85 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen)

Verzoeker is het voorwerp van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is geworden: op 20 januari 2025 werd hem immers een beslissing ter kennis gebracht tot terugleiding naar de grens met vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat.

Verzoeker heeft huidige vordering ingediend op maandag 26 januari 2026, dit is binnen de beroepstermijn van vijf dagen na kennisneming van deze verwijderingsmaatregel. Overeenkomstig artikel 39/57 § 2, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), wordt de vervalddag op een zaterdag of zondag verplaatst naar de eerstvolgende werkdag. Hij heeft alert en diligent gereageerd. Hij heeft ook een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend tegen de verwijderingsmaatregel. Deze zaak is gekend onder het rolnummer 357 578.

3. Behandeling van de oorspronkelijk ingediende vordering tot schorsing

3.1. Overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

3.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

Vooraf dient te worden aangestipt dat de Raad enkel de ernst van de middelen onderzoekt die werden ingeroepen in het gedinginleidend verzoekschrift van 11 september 2025 waarbij de (gewone) schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring werden gevorderd.

3.2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de motiveringsplicht, van artikel 3 van de Dublin III-Verordening, van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het handvest), van de zorgvuldigheidsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het verbod op (indirect) refoulement.

Verzoeker voert aan dat in de bestreden beslissing gewezen wordt op de omstandigheden van opvang en behandeling van asielzoekers in Spanje waarbij weliswaar verwezen wordt naar enkele objectieve bronnen maar uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat het onderzoek niet voldoende uitgebreid en correct werd gevoerd.

Verzoeker benadrukt dat er geen individuele garanties werden gevraagd in zijn dossier. Verweerder lijkt het voldoende te vinden te stellen dat verzoeker in Spanje in een centrum terecht zal komen. Verweerder gaat er hiermee echter volledig aan voorbij dat verzoeker reeds zijn vingerafdrukken heeft gegeven en de tekortkomingen zelf heeft ondervonden: geen werk, slechte opvangomstandigheden, geen mogelijkheid tot integratie. Verzoeker zal echter beschouwd worden als een Dublin-terugkeerder, waardoor hij geen garanties heeft op degelijke opvang. Verzoeker verwijst naar Zwitserse rechtspraak over de noodzaak aan individuele garanties. Het ontbreken van deze garanties vormt volgens verzoeker een schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest.

Verzoeker benadrukt dat hij in België een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend omdat hij hier twee broers heeft die als vluchteling zijn erkend. De andere leden van zijn kerngezin bevinden zich in Libanon en hebben reeds een aanvraag gezinshereniging ingediend in functie van één van deze broers. De bestreden beslissing houdt geen rekening met de -na goedkeuring van de DVZ- hereniging van alle gezinsleden in België.

Vervolgens zet verzoeker uiteen dat het huidige asielbeleid in Spanje faalt. Verzoeker meent dat hij bij terugkeer naar Spanje dreigt blootgesteld te worden aan onmenselijke en vernederende behandelingen en dat het risico om teruggestuurd te worden reëel is. In het Spaanse asielstelsel zijn er structurele tekortkomingen, onder meer wat betreft de juridische bijstand, de opvang en de behandeling van asielzoekers. Verzoeker meent dat onvoldoende rekening werd gehouden met het meest recente AIDA-rapport over Spanje waar verweerder zelf naar verwijst. De bestreden beslissing getuigt van een selectieve lezing van het AIDA-rapport.

Waar in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat het verzoek om internationale bescherming (hierna: VIB) van verzoeker in Spanje nog steeds hangende is en dat de Spaanse instanties na overdracht het onderzoek ervan kunnen hervatten, meent verzoeker dat dit geenszins vast staat. Gezien zijn procedure in Spanje door een verblijf in België onderbroken is geweest, is de kans reëel dat bij terugkeer naar Spanje verzoeker een nieuw VIB zal moeten indienen. Volgens het AIDA-rapport wordt dit verzoek niet beschouwd als een volgend verzoek.

Inzake de opvangomstandigheden in Spanje, het wederzijds vertrouwensbeginsel en het non-refoulementbeginsel stelt verzoeker dat er *in casu* geen individuele garanties zijn. Deze garanties zijn noodzakelijk in de huidige realiteit van de vluchtelingencrisis waarmee Spanje nog steeds wordt geconfronteerd.

Verzoeker meent dat de bestreden beslissing stereotiep is gemotiveerd en niet is gesteund op een reëel onderzoek. Verzoeker wijst op de moeilijke situatie in Spanje, dat door zijn ligging een relatief groot aantal vluchtelingen ontvangt waarbij het asiel- en opvangsysteem onvoldoende in staat blijkt om de instroom van asielzoekers het hoofd te bieden. Hij verwijst naar p. 109 van het AIDA-rapport, waarin onder meer gesteld wordt dat toegang tot opvangfaciliteiten voor dublinterugkeerders problematisch is.

Verzoeker vervolgt dat het Spaanse opvangsysteem drie fases kent. In de eerste fase (die zes maanden duurt) krijgen verzoekers basisinformatie en bijstand, in de tweede fase krijgen ze opvang in afwachting van de beslissing in hun asielprocedure en ondersteuning bij integratie, in de derde fase moeten ze zoveel mogelijk op eigen benen staan en wordt de ondersteuning aanzienlijk afgebouwd. Verzoeker verwijst naar p. 113 van het AIDA-rapport en stelt dat deze laatste fase onrealistische verwachtingen stelt aan verzoekers. Hij loopt dus een aanzienlijk risico dat hij geen toegang krijgt tot adequate opvang en op straat zal moeten overleven.

3.2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en bij uitbreiding artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, hebben betrekking op de

formele motiveringsplicht. Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

De bestreden beslissing bevat een uitgebreide motivering, zowel in rechte als in feite. De bestreden beslissing maakt melding van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en stelt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van verzoeker, dat aan Spanje toekomt. Voorts wordt in de bestreden beslissing uiteengezet waarom geen toepassing wordt gemaakt van artikel 17 (1) van de Dublin III-verordening. De verwerende partij gaat in op de verklaringen die verzoeker tijdens zijn gehoor aflegde. De bestreden beslissing geeft bovendien aan dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht aan Spanje een reëel risico inhoudt op blootstelling aan omstandigheden die strijdig zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest, waarbij wordt ingegaan op de door verzoeker tijdens zijn Dublinverhoor aangevoerde elementen en op de algemene situatie in Spanje inzake toegang tot opvangvoorzieningen en tot de asielprocedure. Verzoeker maakt niet concreet aannemelijk dat de uitgebreide motieven, zoals opgenomen in de bestreden beslissing, niet afdoende zouden zijn in het licht van de door de formele motiveringsplicht gestelde vereisten.

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en is kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, kan niet worden aangenomen.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

3.2.3. Verzoeker weerlegt in zijn middel niet dat de Spaanse autoriteiten in beginsel verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, maar is van oordeel dat een overdracht aan Spanje een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM.

Het door verzoeker geschonden geachte artikel 3 van het EVRM is inhoudelijk identiek aan artikel 4 van het Handvest en bepaalt het volgende: "*Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*".

Deze bepaling bekrachtigt één van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) is van oordeel dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66). Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Het EHRM stelt in vaste rechtspraak dat het aan verzoeker toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Indien dit begin van bewijs wordt geleverd, dan verschuift de bewijslast en is het aan de verdragsluitende staat om in dat geval iedere twijfel over het bewijs weg te nemen. Om het risico op foltering of onmenselijke behandeling te bepalen, moet de verdragsluitende staat met name de voorzienbare gevolgen van het terugsturen van de vreemdeling naar het land van bestemming onderzoeken, daarbij rekening houdend met de algemene situatie in het land én de persoonlijke omstandigheden van de vreemdeling (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (c)).

Spanje is als lidstaat van de Europese Unie gebonden aan het EU-acquis dat voorziet in rechten en voordelen die verbonden zijn aan de internationale beschermingsstatus zoals voorzien bij het Gemeenschappelijk Europees Asiel Systeem (GEAS). Er kan dan ook van worden uitgegaan dat het verzoek

om internationale bescherming van de betrokkene door de Spaanse autoriteiten zal worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het Unierecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. In zijn arrest van 19 maart 2019 heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie het wezenlijk belang van het Unierechtelijk vertrouwensbeginsel nog in herinnering gebracht (zie HvJ 19 maart 2019, nrs. C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a. t. Bondsrepubliek Duitsland, §§83-85)

De eventuele tekortkomingen in de asielprocedure en opvangomstandigheden in Spanje vallen alleen dan onder artikel 4 van het Handvest – welk artikel overeenstemt met artikel 3 van het EVRM en waarvan de inhoud en de reikwijdte dus krachtens artikel 52, lid 3 van het Handvest dezelfde zijn als die welke er door genoemd verdrag aan worden toegekend – wanneer die tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens van de zaak (zie EHRM 21 januari 2011, M.S.S. tegen België en Griekenland, § 254). Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is slechts bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, een bad nemen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (zie in die zin EHRM 21 januari 2011, M.S.S. tegen België en Griekenland, §§ 252-263). Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Jawo t. Bondsrepubliek Duitsland, nr. C-163/17, §§ 91-92).

Artikel 3.2, tweede lid van de Dublin III-Verordening bepaalt daarom het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Verder heeft het Hof van Justitie bevestigd dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, een asielzoeker slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III-Verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel en bewezen risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. Dit vereist een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan. Zulk onderzoek doet geen afbreuk aan het wederzijds vertrouwensbeginsel en het vermoeden dat de grondrechten door elke lidstaat worden gerespecteerd. Artikel 17, lid 1 van de Dublin III-Verordening, houdt evenwel niet in dat de overdragende lidstaat in zulke omstandigheden gehouden is om toepassing te maken van de soevereiniteitsclausule (HvJ 16 februari 2017, C.K. e.a. t. Slovenië, C578/16 PPU). Uit de relevante rechtspraak van de hogere rechtscolleges blijkt dat het in de eerste plaats aan verzoeker toekomt om *in concreto* aan te tonen dat de tekortkomingen in de EU-lidstaat, waar zijn verzoek om internationale bescherming zal worden behandeld, deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken.

De vraag die *in casu* rijst, betreft de vraag of de algemene situatie in Spanje voor Dublin-terugkeerders, evenals de persoonlijke omstandigheden van verzoeker, dermate zijn dat een terugkeer naar dit land in het kader van de Dublin III-Verordening niet compatibel is met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest en of de verwerende partij dienaangaande een grondig en zorgvuldig onderzoek heeft gevoerd.

3.2.4. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoeker tijdens het zogeheten Dublin-interview, dat op 23 juli 2025 van hem werd afgenomen (administratief dossier, stuk 17), verklaarde dat hij specifiek in België een verzoek om internationale bescherming wenste in te dienen om volgende redenen: *“Op aanraden van mijn broers”*. Twee van verzoekers broers bevinden zich in België. Als reden waarom hij zich zou verzetten tegen een behandeling van het verzoek om internationale bescherming door Spanje, antwoordde verzoeker *“Spanje: ik heb maar 1 bezwaar, ik ken niemand in dat land en heb daar geen familie. Hier word ik tenminste geholpen door mijn broers”*. Op de vraag *“Hoe is uw gezondheidstoestand? Wordt u opgevolgd door een arts in België? Hebt u medische documenten bij zich? Hebt u nood aan medicijnen?”* antwoordde verzoeker: *“goed”*.

Verder blijkt uit verzoekers verklaringen en uit de bestreden beslissing dat verzoeker in Spanje een verzoek om internationale bescherming indiende op 9 juli 2025 en dat hij op 14 juli 2025, dit is vijf dagen later, in België een verzoek om internationale bescherming indiende.

3.2.5. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat verweerder de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht aan Spanje is nagegaan en een uitgebreid onderzoek heeft gevoerd naar een eventuele schending van de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het Handvest. Hij heeft de algemene situatie voor Dublinterugkeerders in Spanje onderzocht, dit in het licht van de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM en aan de hand van relevante, objectieve en actuele landeninformatie, met name het rapport van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Teresa De Gasperis, "Asylum Information Database — Country Report — Spain", laatste update op 12 mei 2025, verder het AIDA-rapport genoemd). Verweerder heeft dit rapport onderworpen aan een inhoudelijk onderzoek. Hij gaat concreet in op verschillende aspecten die de Spaanse procedure voor internationale bescherming en de opvang- en onthaalvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming kenmerken en komt op basis daarvan tot een genuanceerde beoordeling van de situatie van Dublin terugkeerders in Spanje. Hij houdt er zo ook rekening mee dat het AIDA-rapport zich kritisch uitlaat over bepaalde aspecten van de procedure voor internationale bescherming en de opvang van verzoekers, maar is van oordeel dat dit niet leidt tot de conclusie dat er sprake is van structurele tekortkomingen op het vlak van de procedure voor internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen. Evenmin ziet verweerder redenen op individuele gronden waardoor verzoeker ingevolge een overdracht aan Spanje zou worden blootgesteld aan behandelingen in strijd met de artikelen 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest. Ook in dit verband blijkt een concreet onderzoek, waarbij rekening werd gehouden met de verklaringen die verzoeker aflegde tijdens zijn Dublin interview van 23 juli 2025.

3.2.6. De Raad stelt vast dat verzoeker zich in zijn verzoekschrift voornamelijk beperkt tot een algemeen betoog met verwijzing naar bepaalde passages in het AIDA-rapport. Verzoeker doet niet meer dan een algemeen beeld schetsen van de situatie in Spanje, waarbij hij finaal een andere mening is toegedaan dan de beoordeling die hiervan werd gemaakt door het bestuur. Hij toont echter niet *in concreto* aan dat verweerder bij zijn beoordeling bepaalde specifieke informatie opgenomen in het meest recente AIDA-rapport onterecht niet mee in rekening heeft gebracht of dat hij op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze tot zijn beoordeling kwam.

3.2.7. Verzoeker uit een beperkte concrete kritiek die tweeërlei is, met name dat er geen individuele garanties zijn en dat geen rekening werd gehouden met zijn gezinsleven.

Inzake het feit dat Spanje geen individuele garanties geeft, wordt in de bestreden beslissing het volgende overwogen:

“Er wordt gesteld dat Spanje geen garanties geeft aan de andere lidstaten, maar de bevoegde instantie – het OAR (“Oficina de Asilo y Refugio”)- voorafgaand aan een overdracht wel overlegt met de diensten van het Ministerie van Werk en Sociale Zekerheid, dat bevoegd is voor de opvang van verzoekers voor internationale bescherming (“The Dublin Unit does not provide guarantees to other Member States prior to incoming transfers, although upon arrival of an asylum seeker through a Dublin transfer, the OAR coordinates with the Ministry of Employment and Social Security, responsible for reception”, pagina 67). Het rapport meldt dat de Spaanse overheid werd veroordeeld omdat asielzoekers, die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Spanje worden overgedragen, opvang geweigerd werden. Als gevolg hiervan heeft het ministerie van Werk, Migratie en Sociale Zekerheid een richtlijn uitgevaardigd om verzoekers van internationale bescherming niet uit te sluiten van opvang indien ze Spanje hebben verlaten om verder te reizen naar een ander land (“the Ministry of Labour, Migration and Social Security issued an instruction establishing that asylum seekers shall not be excluded from the reception system if they left voluntarily Spain to reach another EU country. , pagina 69) Verder word gemeld dat aan Spanje overgedragen personen belemmeringen kunnen ondervinden wat betreft de toegang tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming maar dat het OAR prioriteit geeft aan de registratie van deze personen (pagina 67, “Dublin returnees ... may also face obstacles in re-accessing the asylum procedure. The OAR prioritises their registration appointment for the purpose of lodging an asylum application”).”

Verzoeker uit geen concrete kritiek op deze motieven. Waar verzoeker in het verzoekschrift stelt “De verweerster gaat er volledig aan voorbij dat verzoeker reeds zijn vingerafdrukken gaf en de tekortkomingen reeds zelf heeft ondervonden: geen werk, slechte opvangomstandigheden, geen mogelijkheid tot integratie” kan dit niet gevolgd worden. Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker reeds vijf dagen na zijn verzoek om internationale bescherming in Spanje, een verzoek om internationale bescherming in België indiende, zodat hij niet kan voorhouden in Spanje met de door hem vermelde problemen te zijn geconfronteerd. Dit blijkt overigens ook geenszins uit zijn verklaringen, waar hij als enige reden van verzet

tegen een overdracht aan Spanje meedeelde dat hij daar niemand kent en geen familie heeft. In België wordt hij tenminste geholpen door zijn broers (administratief dossier, stuk 17, vraag 39).

Inzake het feit dat twee broers van verzoeker in België verblijven, overweegt de bestreden beslissing het volgende:

“De betrokkene uitte verzet tegen een overdracht aan Spanje omdat hij er niemand kent en geen familie heeft. In België heeft betrokkene daarentegen twee broers. Hieromtrent merken we vooreerst op dat Verordening 604/2013 de verantwoordelijkheid legt bij de Lidstaat waar een gezinslid van de verzoeker is toegelaten tot verblijf als persoon die internationale bescherming geniet (artikel 9) of als indiener van een verzoek voor internationale bescherming (artikel 10). De in België verblijvende broer van de betrokkene kan ten overstaan van de betrokkene niet worden beschouwd als "gezinslid", zoals omschreven in artikel 2,g) van Verordening 604/2013 wat tot gevolg heeft dat bovenvermelde artikels in dit geval niet van toepassing zijn.

Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 – de artikels 16(1), 17(1) en 17(2) - merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Artikel 17(2) stelt dat de verantwoordelijke Lidstaat ten allen tijde voordat in eerste aanleg een beslissing werd genomen een andere Lidstaat kan vragen een persoon over te nemen teneinde familierelaties te verenigen op humanitaire gronden.

We benadrukken dat in het geval van de betrokkene Spanje verantwoordelijk werd voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene en dat Spanje België niet vroeg de asielaanvraag van de betrokkene te behandelen met toepassing van artikel 17(2) en dit vanwege de hereniging met een in België verblijvend familielid. Artikel 16(1) bepaalt dat de Lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die Lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen. We benadrukken hierbij dat betrokkene tijdens zijn gehoor in België verklaarde geen medische problemen te kennen en ook geen melding maakte van medische problemen betreffende zijn in België verblijvende broers. We wensen dan ook te benadrukken dat tot op heden in het kader van de asielprocedure van betrokkene geen medische attesten of andere documenten werden aangebracht omtrent zijn fysieke of mentale gezondheidstoestand. We benadrukken dan ook dat op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier niet kan worden besloten dat er vanwege een bepaalde reden daadwerkelijk een relatie van afhankelijkheid tussen hem en zijn in België verblijvende broers zou bestaan. Verder zijn we ook niet in bezit van een schriftelijke verklaring van de broer van betrokkene ter zake en merken we op dat artikel 11(2) van Verordening 1560/2003 stipuleert dat de in artikel 15(2) van Verordening 343/2003 beoogde situaties van afhankelijkheid zo veel mogelijk worden beoordeeld op grond van objectieve elementen zoals bijvoorbeeld medische attesten. Dergelijke elementen worden in dit geval niet voorgelegd. Het kan uiteraard aangenomen worden dat een integratie bevorderd kan worden door de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen, toch weegt dit element niet zwaar genoeg om een afdoende afhankelijkheidsband aan te nemen.”

De Raad stelt vast dat verzoeker op geen enkele wijze kritiek uit op deze uitgebreide, correcte en pertinente motieven. Zijn broers kunnen niet beschouwd worden als gezinsleden en verzoeker toont geen afhankelijkheidsband aan. Waar verzoeker in het verzoekschrift verwijst naar een ingediende aanvraag gezinshereniging van zijn ouders en twee andere broers in functie van één van de twee in België verblijvende broers, wijzigt dit niets aan zijn situatie en kan dit geen afbreuk doen aan deze motieven. Het betreft immers een loutere hypothese (de aanvraag is enkel ingediend en er is nog geen beslissing) die bovendien niets wijzigt aan het feit dat niet voldaan is aan de voorwaarde van “gezinslid” in de zin van artikel 2,g) van de Dublin-III-Verordening.

3.2.8. Verzoeker uit ten slotte nog kritiek op de opvangomstandigheden in Spanje voor verzoekers om internationale bescherming. Verzoeker verwijst naar p. 109 van het AIDA-rapport maar gaat geheel voorbij aan de motieven van de bestreden beslissing in dit verband, die verduidelijken dat verweerder op basis van het meest recente AIDA-rapport vaststelde dat voorafgaand aan een Dublin overdracht de bevoegde asielinstantie in Spanje overlegt met de diensten die bevoegd zijn voor de opvang van verzoekers en dat overgedragen personen weliswaar belemmeringen kunnen ondervinden wat de toegang tot de procedure voor internationale bescherming betreft, maar dat prioriteit wordt gegeven aan de registratie van hun verzoeken. Personen die Spanje vrijwillig hebben verlaten om naar een andere EU-lidstaat te reizen mogen niet van opvang worden uitgesloten. Aan de hand van dit rapport gaat verweerder vervolgens in op de wijze waarop de opvang van verzoekers om internationale bescherming in Spanje is georganiseerd en wijst hij erop dat verzoekers recht hebben op accommodatie, ondersteuning en financiële hulp voor een periode van 18 maanden, of 24 maanden voor kwetsbare verzoekers. Hij houdt er rekening mee dat volgens het

AIDA-rapport er zich soms situaties voordoen waarin een verzoeker geen opvang krijgt door een gebrek aan plaatsen, maar stelt dat verzoekers doorgaans eerst een plaats krijgen in een opvangcentrum en in een tweede fase worden ondergebracht in private huisvesting. Volgens verweerder worden de levensomstandigheden in de opvangstructuren nergens als ontoereikend beoordeeld en wordt bij de toewijzing van opvang rekening gehouden met de individuele situatie.

3.2.9. Verzoeker verwijst naar p. 67 van het AIDA-rapport om aan te duiden dat het niet vaststaat dat zijn verzoek om internationale bescherming in Spanje nog steeds hangende zou zijn en dat de Spaanse autoriteiten na overdracht het onderzoek van zijn verzoek kunnen hervatten. Hij meent dat de kans reëel is dat hij een nieuw verzoek zal moeten indienen, gezien de procedure door zijn verblijf in België onderbroken is geweest.

De Raad stelt vast dat verzoeker niet concretiseert waarom deze situatie voor hem nadelig is. In de door hem geciteerde passage van p. 67 uit het AIDA-rapport blijkt immers dat, mocht zijn verzoek stopgezet zijn, hij een nieuw verzoek moet indienen dat *niet* zal beschouwd worden als een volgend verzoek (eigen onderlijning): *“The OAR prioritises their registration appointment for lodging an asylum application. If their previous asylum claim has been discontinued, they have to apply again for asylum. However, that claim is not considered as a subsequent application.”*

Verzoeker weerlegt dus volgend motief niet: *“Dit betekent dat de betrokkene in Spanje een verzoek voor internationale bescherming indiende en dat dit verzoek nog hangende is. De Spaanse instanties zullen na overdracht het onderzoek van zijn verzoek kunnen hervatten. Ze zullen dit verzoek tot internationale bescherming afronden en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Spanje in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.”*

3.2.10. Verzoekers toont niet aan dat verweerder op basis van de door hem gedane vaststellingen op basis van het meest recente AIDA-rapport, op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze tot zijn beoordeling is gekomen dat niet blijkt dat er voor Dublinterugkeerders in het algemeen kan worden gesproken van structurele tekortkomingen inzake de (toegang tot de) procedure voor internationale bescherming en de opvangvoorzieningen.

Verzoeker beperkt zich tot het louter veralgemeend citeren van landeninformatie en slaagt er niet in om aan te tonen dat deze problemen of moeilijkheden van die aard zijn dat deze kunnen worden gelijkgesteld met structurele tekortkomingen waardoor Dublinterugkeerders dreigen te worden blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen.

De Raad besluit dat verzoeker niet heeft aangetoond dat verweerder zich in de bestreden beslissing onterecht op het standpunt heeft gesteld dat zijn overdracht aan Spanje geen reëel risico inhoudt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest, noch omwille van structurele tekortkomingen in de procedure voor internationale bescherming of de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Spanje, noch omwille van verzoekers individuele omstandigheden. In de gegeven omstandigheden toont verzoeker evenmin aan dat België individuele garanties van Spanje dient te krijgen voordat een overdracht kan plaatsvinden. Hij laat zo ook na de motivering in het bestreden overdrachtsbesluit dat zijn situatie op essentiële wijze verschilt van de situatie die voorlag in de zaak Tarakhel tegen Zwitserland van het EHRM van 4 november 2014, onderuit te halen.

3.2.11. Verzoeker toont niet aan dat verweerder bepaalde gegevens niet of onvoldoende zou hebben onderzocht of dat deze beslissing niet deugdelijk zou zijn gemotiveerd. Er blijkt geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, noch van de motiveringsplicht.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden aangenomen. Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931). *In casu* is dit niet het geval.

3.2.12. Volledigheidshalve merkt de Raad op dat, waar verzoeker in zijn vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen stelt dat de overdrachtstermijn van zes maanden is overschreden, hij niet kan

worden gevolgd. Artikel 29.1 van de Dublin-III-Verordening schrijft voor dat de overdracht plaatsvindt uiterlijk zes maanden vanaf de aanvaarding van het verzoek. *In casu* stemden de Spaanse autoriteiten op 5 augustus 2025 in met de terugname van verzoeker op grond van artikel 18.1.b van de Dublin III-Verordening (administratief dossier, stuk 21).

De Raad stelt vast dat de vermelding van de datum van instemming "op 24.07.2025" een materiële vergissing betreft, wat erkend wordt door de advocaat van de verwerende partij ter zitting. De advocaat van verzoeker legt ter zitting e-mailcorrespondentie voor met de DVZ waaruit blijkt dat de DVZ op 28 januari 2026 aan verzoekers advocaat meedeelt dat de in de bijlage 26^{quater} vermelde datum van 24 juli 2025 een materiële vergissing betreft en dat Spanje instemde op 5 augustus 2025, waardoor de termijn nog niet verstreken is. Verzoekers advocaat uit hierover ter zitting terecht zijn verontwaardiging. Er dient *in casu* evenwel te worden vastgesteld dat deze materiële vergissing de strekking van de bestreden beslissing niet heeft beïnvloed en dat verzoekers rechten van verdediging niet werden geschonden. Hij heeft immers middels huidig beroep en middels het beroep in de zaak met rolnummer 357 578 een effectief rechtsmiddel uitgeoefend tegen de beslissing tot overdracht en tegen de beslissing tot terugleiding naar de grens met vasthouding met het oog op overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat. Bijgevolg kunnen *prima facie* aan deze materiële vergissing geen verdere gevolgen worden verbonden.

3.2.13 . Het enig middel is niet ernstig.

3.3. De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de voorwaarden die vereist is om tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing over te gaan, volstaat om de vordering tot schorsing af te wijzen. Op de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient dan ook niet te worden ingegaan.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing, geactiveerd via de vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid, wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig januari tweeduizend zesentwintig door:

A. DE SMET, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

S. HERBOTS, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. HERBOTS

A. DE SMET